

ДЕЙМЪН НАЙТ ВИЖДАМ ТЕ

Превод от английски: Александър Хрусанов, 1983

chitanka.info

На пет години си и се криеш в място, известно само на теб. Посипват те парченца дървесна кора, драскат те клони, потиш се и ти е горещо. Вятърът дъхва в листата на трепетликата. От интровизора, който държиш в ръка, се разнася леко съскане; после се чува глас: „Лори, виждам те... зад плевнята, ядеш ябълка!“ Мълчание. „Лори, излез, виждам те!“ Друг глас. „Точно така, там е.“ След миг тя се обажда сърдито: „Е, добре де!“

Обръщаш се внимателно, за да насочиш интровизора към склона на хълма. Като въртиш копчето с пръст, ярките образи се втурват към теб, дърветата летят към червения мрак и изчезват, после налитат къщите и накрая виждаш Брюс, застанал до открития обор. Той гледа в своя интровизор и бавно се върти. С гръб е към теб; знаеш, че си в безопасност и се поизправяш седнал. Прелита една сойка, вдига шум с крила и каца на един клон. Сега можеш да видиш Брюс и с очите си — като синя точица край сивите стени на къщите. С интровизора забелязваш, че се обръща към теб и отново се скриваш. Друг глас: „Идвайте да се измиете за вечеря.“ „Ей, леля, Ели!“ „Мамо, играем на криеница. Не може ли да останем още петнадесет минути?“ „Не, излизайте веднага... след вечеря ще имате достатъчно време!“ И накрая Брюс: „Добре, добре. Всички са заплюти.“ И още веднъж не те намериха; тайното ти място си е само твое.

Да го наречем Смит. Той беше президент на компания, носеща неговото име. Тази фирма притежаваше над сто патента за научни уреди. Смит беше на шестдесет години, вдовец. Единствената му дъщеря и съпругът ѝ загинаха при самолетна катастрофа през 1978 г. Имаше съдружник, който сега се занимаваше с оперативната работа. Смит прекарваше повечето време в собствената си лаборатория. През пролетта на 1990 г. работеше върху уред за увеличаване на образа, който го озадачаваше, защото беше прекалено ефикасен. Уредът лежеше върху масата, насочен към тъмната камера в дъното на стаята; върху задната стена на камерата беше закачен картон с черни, зелени, червени и сини линии по него. Единственият източник на светлина беше десетватова крушка зад тъмната камера; светлината, която се отразяваше от картона, дори не помръдваше стрелката на луксомера и въпреки това върху екрана на устройството се виждаше ярко и ясно изображение. Когато промени по определен начин входните данни, яркият образ изчезна и го заместиха сенки, които наподобяваха

призрак на друг образ. Проследи всички телевизионни канали, екранира уреда срещу радиочестотите, но призрачните сенки оставаха. Повишаваше яркостта, но те не ставаха по-ясни. Бяха размазани праволинейни форми без някакъв смислен рисунък. От време на време през тях преминаваше бавно някакво замъгляване.

Смит изсумтя разочаровано. Освободи стегите, които крепяха уреда, и го вдигна, като с другата ръка посегна към ключа за захранването. Но въобще не го докосна. Когато раздвижи устройството, сенчестите образи се изместиха; затанцуваха в ритъма на потрепващата му ръка. За миг Смит се вгледа в тях, без да диша. Държеше шнура и бавно се завъртя. Размитите образи се втурнаха, изчезнаха и отново се появиха. Завъртя се на другата страна и те се върнаха обратно.

Смит внимателно остави уреда върху масата. Ръцете му трепереха. Досега през цялото време дяволското устройство бе стояло прикрепено към масата.

— Господи, колко глупав може да бъде човек? — рече той на празната стая.

Почти на шест години си и за първи пъти ти позволяват да използваш големия интровизор. Седнал си върху една възглавница в креслото до поставката; брат ти, който със снизхождение и досада ти показва как да боравиш с него, току-що е напуснал стаята с думите: „Добре, щом знаеш толкова, оправяй се сам!“

Всъщност ръчките и копчетата на тази машина са ти непознати; малките интровизори, с които си си служил цял живот, имат само едно копче за по-близо и по-далеч, а за да гледаш нагоре или надолу, наляво или надясно — просто насочваш интровизора накъдето искаш. Тази машина има скали и прозорчета с цифри в тях, превключватели и копчета, повечето от които са ти непознати, но знаеш, че са само за специални цели и не са от значение за теб. Главната ръчка за управление е метална, със сива пластмасова дръжка. Дръжката е загубила блясъка си от продължителна употреба и я усещаш в ръката си леко топла и мазна. Поставката издава странна миризма на електричество, а по-големият от теб екран е тъмен и безмълвен. Усещаш как сърцето ти удря по гръдната кост. Сграбчваш по-здравио ръчката, бутваш я леко напред. Екранът светва и се плъзваш през съседната стая, сякаш върху огромни безшумни колела — столовете и

масичките се превръщат в червеникави силуети, изкривяват се и изчезват, когато минаваш през тях. За миг ти се завива свят, защото забелязваш червените цифри да подскачат в прозорчето вляво и сякаш цялата къща преминава през себе си. После със същото бавно, плавно движение изплуваш през прозореца, минаваш през огряното от слънце пасище, където два ездитни коня са вдигнали глави и душат вятъра. Издигаш се над нивата, тя се отдалечава и виждаш под себе си улиците на селището да блестят като сребърен поток. Натискаш ръчката, за да се приближиш, и се спускаш стремително надолу; вече летиш по шосето, изпреварваш един жълт камион и използваш ръчката като волан. Отначало се блъскаш в тъмните дървета от двете страни и веднъж земята те зарива с хаос на ужасени червеникави форми. Но вече си понаучил нещо, излизаш на магистралата, летиш на изток, изпреварваш всички коли, втурнал си се към големия свят, където мечтаеш да отидеш.

На Смит му бяха необходими шест седмици, за да повиши ефикасността на усилвателя достатъчно, за да се изяснят замъглените образи. Когато накрая успя, веднага разбра какво представлява изображението на екрана. Появи се кабинетът на Макрани. Картината беше все още мъглива, но достатъчно ясна, за да може Смит да види изражението върху лицето на Джек. Той се облягаше назад с кръстосани на тила ръце. До него стоеше Пег Спатола с пурпурна рокля и ръка върху една отворена папка. Тя говореше, а Макрани слушаше. Имаше нещо нередно, защото Пег трябваше да се върне от Кливланд едва другата седмица.

Смит посегна към телефона и набра номера на Макрани.

— Да, Том?

— Джек, Пег при теб ли е?

— Не... тя е в Кливланд, Том.

— О, разбира се.

— Има ли нещо? — Макрани сякаш се изненада. На екрана той бе завъртял стола си, приказваше с Пег и правеше отсечени жестове с ръце.

— Няма нищо — отвърна Смит. — Всичко е наред, Джек, благодаря ти. — Затвори телефона. След малко се зае с копчетата за управление на уреда и леко промени някои стойности. На екрана Пег се обърна и излезе заднешком от кабинета. Когато завъртя копчето, тя

повтори движенията си по обратен ред. Смит почна да върти другите копчета, докато получи на екрана образ на календара върху бюрото на Джек. Беше петък, 15 юни — миналата седмица.

Смит заключи уреда и всичките си бележки, отиде си у дома и прекара остатъка от деня, потънал в мисли.

До края на юли усъвършенствува и миниатюризира устройството, направи го чувствително и към инфрачервена светлина. По-голямата част от август, когато трябваше да е в почивка, прекара, като опитваше чрез различни методи да улавя звук с уреда. Като фокусираше устройството върху ларинкса на говорещия и с помощта на инфрачервени лъчи успя да превърне видимите вибрации на гласните струни в доста добри звуци, но това не го задоволи. Известно време работи с трептенията, улавяни от стъклата на прозорците и на картините в рамки, прави опити с мембраните във високоговорителите и телефоните. Продължи, без да спира, и през октомври и накрая създаде система, която улавяше лек, но разпознаваем звук от всяка вибрираща повърхност — стена, под, дори бузата или челото на говорещия.

Проектира наново целия уред, направи прототип, изпробва го, разглоби го, още веднъж го конструира, изработи нов модел. Докато приключи, дойде Коледа. Пак заключи уреда, всичките си планове, чертежи и бележки.

У дома прекара празниците, като правеше опити с различни по сила лепила. Мажеше ги върху гланцирана хартия, оставяше ги да изсъхнат и нарязваше хартията на правоъгълници. Изброяваше ги, залепваше ги върху пликове; някои от тях ги нареждаше свободно, а други ги правеше на пакети, овързани с ластик. От време на време развързваше пакетите и преглеждаше пликите. Някои от лепенките след двадесет и шест часа се навиваха, отлепваха се и не оставяха никаква видима следа. Той направи още от тях и на шест написа на машина адреса си. На шест плика написа адреса на бюрото си от отгоре залепи лепенките. Залепи им марки и ги пусна в пощенската кутия. И шесте му ги донесоха в бюрото след три дни.

Веднага след Нова година той съобщи на съдружника си, че иска да продаде своя дял и да се оттегли. Обсъдиха въпроса в общи линии.

Под чуждо име и с номера на чужда пощенска кутия Смит писа на един посредник в Бостон, с когото никога преди не бе работил.

Пусна писмото, като адресът на посредника бе покрит с една от неговите лепенки с фиктивен адрес. По пътя лепенката се отлепи и писмото бе предадено на получателя. Когато агентът отговори, Смит го наблюдаваше и прочете писмото, докато секретарката го пишеше. Посредникът спазва указанията да пусне писмото без адрес на подателя. Притежателят на пощенската кутия върна писмото с надпис „не е за мен“. Накрая то попадна в службата за „загубени писма“. Междувременно Смит отговори, че е получил писмото, и по същия начин изпрати голяма сума пари. В следващите писма нареждаше на посредника да търси предложения за изработването на части по приложените чертежи от производители на електроника, от други да иска оферта за пластмасовите корпуси и от трета компания — за монтирането на уредите. Чрез втори търговски посредник в Ню Йорк, на когото писа по същия начин, сключи договор за десет хиляди екземпляра указания с четирицветен печат.

Към края на февруари купи къща и малък магазин за търговия с електронни уреди в едно градче в подножието на Адирондак. През март прехвърли своята част от компанията на съдружника си, разчисти лабораторията си и си отиде. Продаде апартамента си в Манхатън и вилата си в Кънектикът, премести се в новата къща и потъна в анонимност.

Вече си на тринадесет години, за първи път гониш лисици с поголемите момчета. Поставиха те в северната ливада, най-лошото място, но ти си знаеш, че не трябва да напускаш.

— В долчинката е.

— Виждам я, в потока е, върви нагоре по течението.

Завърташ копчето на интровизора, втурваш се през сенките и ярките листа — ето я долчинката, вече виждаш лисицата, подтичва през плиткия поток, около краката ѝ разцъфват водни цветя.

— Кен и Нел, спуснете се пред нея покрай беседката. Ванда, Тим и Джин, стойте си по местата. Всички други тръгнете нагоре по потока, но стойте по-назад, докато ви кажа.

Това е Лей, най-възрастният. Обръщаш интровизора и зърваш Боби да тича надолу по хълма през гората с развяваща се коса. Обратно към долчинката — лисицата я няма.

— Отправя се нагоре покрай сламената колиба!

— Добре, всички да вървят от двете страни. Джим, можете ли с Еди да я отклоните, преди да навлезе в гората?

— Ще се опитаме. Ето я!

Ловът се отдалечава от теб, както си знаеше, че ще стане, но скоро ще пораснеш, ще станеш на годините на Нел и Джим; тогава ще участвуваш във всичко и животът ти ще започне.

По метода на опитите и грешките Смит установи каква нагласа е необходима за Далас на 22 ноември 1963 г. в 12.25 часа. Видя как президентският кортеж завива по „Елм стрийт“. Кенеди политна напред и вдигна ръце към шията си. Смит натисна едно копче, за да задържи образа неподвижен. Огледа наоколо, намери шестия етаж на библиотеката и съответния прозорец. Зад купчината картонени кутии нямаше никого, стаята беше празна. Огледа съседните стаи и не намери никого. Опита по-долния етаж. Смит го снима. Отново погледна към кортежа и видя как вторият куршум попада в президента. Отново спря картината, огледа околните сгради, откри втори стрелец, снима го и него. Върна се към кортежа. Трети и четвърти изстрел като последния попадна от страни в главата на президента. Смит отново спря движението на образите, откри двама мъже с пушки на едно обрасло с трева възвишение, единият се прицелваше иззад една кола, а другият беше клекнал в храстите. Сне ги и тях. Изключи уреда, поседя малко, после отиде в тоалетната, клекна и повърна.

Интровизорът за теб е гледачка, телевизор, телефон (телефонните линии все още съществуват, но се използват само за повикване; когато знаеш, че някой иска да говори с теб, насочваш интровизора си към него), библиотека и училище. Преди пубертета наблюдаваше как другите се любят, но дори и тогава любопитството ти лесно се задоволяваше. Учителят в селището следи учебните ти занимания, понякога те поправя, но колкото повече израстваш, толкова повече те оставя сам да се занимаваш. Проявяваш силен интерес към предисторията на Африка, към европейския театър и културата на мравките на Епсилон еридани IV. Скоро ще трябва да направиш избор.

Пристанището на Ню Йорк, 4 ноември 1872 година, студен, бурен ден. Един кораб е хвърлил котва; на кърмата му е написано „Мари Селест“. Смит завърта копчето за време. Мрак, отново светлина и корабът го няма. Той връща копчето, докато го открива да плава с няколко само вдигнати платна покрай Санди хук. Смит върти

едновременно копчетата за време и за пространство, следва кораба на изток през кратка буря, слънчево време, изгубва го, намира го отново и брои дните. Колкото по-на изток отива, толкова по-надолу трябва да навежда уреда, а изображението на кораба съответно се отдалечава от него. Поради ъгъла той не може да гледа кораба отдалеч, а се налага да го следи отблизо. На 21 и 22 ноември има силни бури — корабът полита нагоре и после потъва подхвърлян от вълните. Вижда се само от време на време над тях; необходими са пет часа, за да мине през два дни реално време. Следващият ден е спокоен, но на 24 се разразява нова буря. Смит си разтрива очите, загубва кораба, търси го десетина минути и отново го намира.

Бурята отслабва сутринта на 26. Слънцето заблестява ярко, океанът утихва и почти замира. Смит зърва някакви хора по палубата. На кърмата един моряк разплита въже, двама други вдигат триъгълно платно между бушприта и предната мачта, а четвърти стои на щурвала. Малка група се е облегнала върху парапета на десния борд; сред нея има и една жена. След това зърва бягащ човек, който се появява на екрана и изчезва. Сега хората спускат лодка; парапетът е свален и лежи на палубата. Хората се качват в лодката и се отдалечават, като гребат. Чува ги да си подвикват, но не различава какво казват.

Смит отново се обръща към кораба — палубата е празна. Поглежда надолу към трюма, пълен с бъчви, после към каюткомпанията и бака. Няма никакви признаци за някакво произшествие — експлозия, пожар или следи от насилие. Когато вдига поглед, вижда платната да се полюшват и после да се изпъват. Надигат се вълни. Търси лодката, но е минало доста време и не успява да я намери. Връща се към кораба, върти обратно копчето за време, докато хората попадат отново по местата си на палубата. Отново се вглежда в групата, застанала до парапета; сега забелязва, че жената държи в ръцете си дете. Детето се дърпа от нея и неочаквано пада през парапета. Смит чува жената да вика. След миг тя също полетява през борда и пада във водата.

Той гледа как мъжете тичат и спускат лодката. Когато се отдалечават, успява да ги задържи във фокус. Ясно ги вижда и чува. Един от тях вика: „Господи, кой остана на щурвала?“ Друг мъж с брада и пребледняло лице отвръща: „Няма значение, гребите!“ Вглеждат се в морето. След миг един моряк вдига поглед, после другите го последват.

„Мари Селест“ с вдигнати платна се отдалечава, отначало бавно, после по-бързо и накрая изчезва.

Смит не се връща към сцената да види как се давят детето и майката, но други го правят.

Серийният модел беше готов през септември. Представляваше опростена версия на прототипа само с две копчета — едното за пространство и другото за време. Радиусът му на действие беше ограничен на хиляда и шестстотин километра. Никъде по корпуса на уреда или в указанията не се споменаваха номер на патент. Смит бе нарекал устройството „Озо“, вероятно защото му се струваше, че звучи като японско название. В указанията уредът се описваше като устройство за далечно виждане; даваха се прости пояснения как да се използва. Едно от изреченията гласеше доста неясно: „Копчето за време да остава на нула“. Беше също като „Пази се от боята“.

През последната седмица на септември седем хиляди бройки „Озо“ бяха разпратени на адреси в САЩ и Канада, които Смит бе определил: петстотин на производители и търговци на електронни уреди, шест хиляди и тридесет на универсални магазини и останалите на случайно избрани хора. С всяко устройство имаше книжка с указания, поставена в запечатан плик. Други три хиляди бройки бяха изпратени в Европа, Южна и Централна Америка и в Близкия изток.

Някои универсални магазини, които получиха устройствата, ги отвориха още същия ден и започнаха да ги продават по цени от 49,95 до 125 долара. На следващия ден новината се разнесе и до третата вечер всичко беше разпродадено. Повечето хора, които ги бяха получили по пощата или купили от магазините, ги използваха, за да шпионират съседите си или хората в хотелските стаи.

В една къща в Кливленд например някакъв мъж държеше под око зет си, който следеше как жена му слиза от някакво такси. Тя влезе в хола на една жилищна сграда. Съпругът проследи как се изкачи с асансьора на четвъртия етаж и натисна копчето на звънеца до вратата с номер 410. Вратата се отвори; един мъж с тъмна коса я прегърна; те се целунаха.

Шурейт му го пресрещна в хола.

— Не прави нищо необмислено, Чарли.

— Махни се от пътя ми.

— Няма да се махна и ти повтарям да не правиш нищо. Нито сега, нито по-късно.

— А защо, по дяволите?

— Защото, ако направиш нещо, ще те убия. Ако искаш развод, добре, разведи се. Но не я докосвай, защото ще те намеря където и да се скриеш.

Смит получи пратката с уреди „Озо“ в началото на седмицата, отнесе един у дома си и остави управителя на магазина му да определи цената на другите. Не си направи труда да използва серийния модел, а веднага се зае да конструира нов прототип. Копчетата му бяха градуирани до една стотна от секундата и един милиметър, имаше приспособления, които позволяваха да се спира определено изображение и то да се връща назад с всякаква скорост. Поръча часовникови механизми от един търговец на астрономически уреди.

Висш офицер от военното разузнаване, който за пръв път наблюдаваше демонстрация с „Озо“ в Пентагона, възкликна: „Господи, с това чудо можем да унищожим половината им ефективни — трябва само да изстреляме прехващащи ракети, когато ги видим да натискат копчето.“

„Добре че не може да те чуе какво разправяш сенатор Бъркхарт“, отвърна друг офицер. Но до следващия следобед всички го бяха научили.

Един баптистки свещеник поведе първата тълпа срещу завод за монтиране на „Озо“. Месец по-късно, докато гражданските и наказателните дела срещу всички нарушители на реда все още се подготвяха, в цялата област бяха разпространени видеокасети, които ги показваха в компрометиращи или смешни положения.

Откриха търговските посредници, които бяха разпратили първите партии „Озо“ и те трябваше да напуснат града. Някои заводи бяха опожарени, но други изникнаха на тяхно място.

Гледаш един стар филм „Боб, Тед, Керъл и Алис“. Хуморът му ти се вижда инфантилен и лишен от въображение; не ти е интересна разголеността на актрисата. Съзнаваш, че тези хора никога не са гледали голи други освен най-близките си. Защо децата казват „пишка ми се“ и след това се подхилват?

Кора Цикуолф, която живееше в отдалечен селски район на Аризона и чийто съпруг пътуваше всеки ден до Тъксон, се споразумя с

най-близката си съседка Филис Мел да държат насочени уреди „Озо“ към дъските, окачени на стените в техните кухни. Върху всяка дъска имаше закачена бележка с надпис „Наред“. Ако се случеше някаква неприятност и тя не можеше да стигне до телефона, трябваше да свали бележката или ако има време, да напише друга.

През април 1992 година, по времето, когато съпругът ѝ обикновено се прибираще у дома, един досадник нахлу в къщата и хвана мисис Цикуолф, преди тя да успее да стигне до дъската. Той я завлече в спалнята и я принуди да се съблече.

Пазителите на реда дойдоха след петнадесет минути, а Кора никога вече не проговори на приятелката си Филис.

Между 1992 и 2002 година бяха направени над шестстотин усъвършенствувания и приспособления на „Озо“. Най-важното беше енергийната система, създадена, като се фокусира „Озо“ върху малка пролука към вътрешността на Слънцето. Съществуваха система от изкуствени спътници на стационарна орбита, снабдени с „Озо“ и компютърно устройство, което непрекъснато фокусираше уреда върху определен обект.

С помощта на следящо приспособление един ентомолог в град Мексико проследи родовата линия на пчелите. Изображенията следваха на всеки десет секунди. Устройство проследяваше всяка царица до яйцето ѝ, после до предишната царица, която го е снесла. Така мина през десетки хиляди поколения; за две хиляди часа стигна от палеоцена назад до кредата. Понякога спираше, за да проследи пчелата в реално време и отново ускоряваше хода. Кошерите ставаха по-малки и по-примитивни. Пчелата заприличваше на оса. Целогодишният му труд скоро щеше да се увенчае с успех. Той се взираше напрегнато и забравяше да се храни, дори едва не преставаше да диша.

След като майка ти умира, в бюрото ѝ намиращ подробен списък на нейните предци и на прародителите на баща ти. Съставяш програма, перфорираш я и преглеждаш случайни подборки назад във времето — най-напред по женска линия, после по мъжка... преподавател по биология в Бостон, една суфражетка, търговец на царица, певица, холандски фермер в Ню Йорк, британски моряк, германски музикант. Лицата им блестят на екрана със светнали очи и

зачервени бузи. Някой ден и ти ще се превърнеш в поредица от изображения на екрана.

Смит наблюдава планетата Марс. Часовниковият механизъм, който поддържа „Озо“ насочен към планетата, дори когато е под хоризонта, му дава възможност моментално да фокусира уреда върху повърхността, но той никога не го прави. Той тръгва от стотици хиляди километри, приближава се бавно, за да види как червената искрица се превръща в кръг и след това в жълтеникава, осветена от Слънцето топка, увиснала сред мрака. Започва да различава повърхността и различните образувания, Утопия и ледената шапка.

Изображението се надига хипнотично срещу него, напълно ясно, без никакво изкривяване от атмосферата. В Северното полукълбо е лято. Утопия е широка и тъмна. Планетата запълва екрана и той се насочва на север над изпъстрената с кратери пустиня. Там вилнее прашна буря, която прилича на жълт воал. Преминава през нея и достига до края на ледената шапка. Различава някои растения, промъква се през разкривените им сивкави стебла и виолетови листа; вижда нещо, което напомня цветове. В края на екрана нещо черно и бодливо подскача. Веднага го проследява, намира го и го центрира уголемено в средата на екрана — прилича на космат бръмбар, тялото му е покрито с дебели черни косми или бодли; има шест крака, размахва пипала, устата му се движи. Четирите му очи се взират в Смит през дистанцията от шестдесет милиона километра.

Косата на Смит оредя и побеля. Преди 1992 г. направи големи дарения на Международния Червен кръст и на различни благотворителни организации в Европа, Азия и Африка. Периодично се напиваше, но винаги сам. От 1993 до 1996 г. спря да чете вестници.

Беше записал координатите на самолетната катастрофа, при която загинаха дъщеря му и нейният съпруг, но никога не ги използва.

Понякога, докато се обличаше или се гледаше в огледалото, той сякаш се взираше в някаква невидима камера и вдигаше пръст. На стари години написа няколко стихотворения.

Знаем името му. Търпеливи учени с помощта на сканираща техника проследиха писмата му през цялата пощенска система и го намериха, но той вече бе умрял спокойно.

Целият свят вече живееше в мир повече от едно поколение. Няма и почти никакви престъпления. Безплатната енергия направи света

богат, населението се стабилизира, макар че ранното откриване премахна почти всички болести. Всеки може да постъпва както пожелае, стига съседите му да нямат нищо против.

Ти си на четиридесет години, уважаван учен, оттеглил си се за няколко дни, за да огледаш живота си, както правят много хора на твоята възраст. Наблюдавал си как се зараждаш в утробата на майка си, как нарастваш. Гледал си как се раждаш. Виждал си се как се препъваш из детската стая, стиснал в ръце жълта пластмасова патица. Сега гледаш как се криеш зад падналото дърво на хълма и разбираш, че вече няма скрити места. И си уверен, че някъде от неясното бъдеще някой те наблюдава, така, както ти гледаш в миналото. Някой друг го наблюдава него и така нататък... и завинаги.

Публикувано в списание „Наука и техника“, броеве 15,16/1983 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.